

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 6. grudna 1855.

List 49.

Pismo

visokočastitiga gosp. Lorenca Lavtičar-ja, misijonarja v Ameriki, do visokočastitiga gosp. Gustava Köstel-na, Šenklaškiemu kaplana.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Pri sv. Križu 6. sept. 1855.

Preljubi moj Gustav!

Sam Bog vé, če si še živ ali ne; že je leto, kar imam zadnje novice iz Kranjskiga, namreč pismo gosp. Andreja Zamejca od 26. avgusta 1854. In to pismo je edino, kteriga sim prejel iz Kranjskiga. Prav priserčno se mu zahvalim za njegovo pismo, samo malo premalo je pisal, od Afrike nič, kakor de je gosp. Jeran zbolel v Kairi. Neizrečno sim se tega ustrašil, posebno ker še vedil nisim, de je šel v Afriko, in še mislil nisim, de bo kdej spet sel; sim mislil, de bo le na Kranjskim podperal afrikanski misijon. Bog nezapopadljivo vodi človeške serca; gotovo, si mislim, je tudi Jerana ljubezen klicala. Zdej ne vém, če je še živ ali ne. De je gosp. Dovjak umerl, sim bral v nekim časniku tukej. Ne milujem ga, veliko več ga blagrujem; malo časa je živel v Afriki, pa je upati, de je veliko plačilo dosegel.

Preljubi moj Gustav, moje serce se veseli, ker pišem te verstice do eniga svojih prijatlov; zdi se mi, kakor bi iz Dobrove v Ljubljano sel, se s svojimi prijatli pomenkovat.

Konec mesca kimovca pr. l. sim prišel na ta kraj, kjer sim zdej, med Indijane k g. Mraku se indijanskiga jezika učiti; ker visokočastiti škof so modro prevdarili, de je nar boljši, de se duhoven pred nekoliko saj za potrebo jezika nauči, preden duhovsko službo nastopi, ker s tolmači je grozno težavna, sitna in draga reč. Zato mi niso dali nič drugiga opraviti, kakor pridno se jezika učiti. To je bilo za-me kej prijetno. Indijanski jezik je prijeten, pa tudi zlo težak, desiravno je zdaj veliko ložej se ga učiti, kar so prečastiti škof slovnico in slovar naredili. 16. junija je šel gosp. Mrak na nov kraj, nekoliko proti jugu, kjer še dozdej ni bilo stanovitniga duhovna, ampak je le véasi dohajal, Grande Traverse se imenuje. Tam je precej Indijanov, nekej še nevernikov, pa tudi precej belih. Beli so imenovani vsi drugi razun Indijanov: Amerikanci, Irci, Nemci, Francozi. Tudi nekej Čehov je tam, ki so bili grozno veseli, viditi katoliškiga duhovna. — Od kar je šel g. Mrak, sim jez sam tukej. Misli si nar revniši lokalijo na Kranjskim, boš malo vedil, kako de je tukej. V domači vasi,

kjer prebivam, je okoli 40 hiše; se vé de so vse lesene, pa nektre precej čedne. Tudi cerkva je lesena, pa prav čedna; imam sicer nar potrebnši reči, pa vender veliko manjka, kar je na Kranjskim v farnih cerkvah. Je tudi šola, še precej čedna; učitelj je neki Irec, ki je še le poleti prišel, je prav priden in pobožen. Kar šole zadeva, je tukej med Indijani ravno nasproti temu, kar je na Kranjskim sem ter tje. Indijani hočejo po sili šole, pa angleške učitelje, de bi se angleškiga učili, de bi se zamogli z Amerikanci pečati. In ko bi katoliškiga učitelja ne bilo, bi protestantovskiga dobili, kar se je res že zgodilo v nekterih vaseh, in tudi v eni mojiga misijona.

Indijanci so pred 20 leti vse zemljiša prodali deržavi, in dobivajo vsako leto nekoliko denarja za-nje, zraven pa smejo tudi dreva in les sekati, kjer in kolikor hočejo za svojo potrebo, in tudi obdelovati zemljo, kjer hočejo; samo lastniki zemlje niso, in deržava ima pravico, jim kje drugej prebivališu odkazati ali jih drugam preseliti, kar se je v nekterih krajih tudi zgodilo. Indijanci so mogli svoj kraj zapustiti in deleč proti jugu unstran reke Misisipi se preseliti. (Miži sibi „veliki potok“ je indijansko ime; Evropejci in Amerikanci pišejo Misisipi.) Kar je pridniših Indijanov, so že zemljiša kupili od deržave, de jih imajo v lasti. Deržava plačuje tudi šole za Indijane, in tudi duhovni dobivajo plačilo iz šolskiga denarja, ne sicer kakor duhovni, ampak kakor vodniki šole. Še deset let bode to plačilo terpelo. Koliko de bom jest prejemal, še ne vém. Tukej v Ameriki je denarja veliko, zato ima pa tudi manji ceno kakor na Avstrijskim; en dolar je še malo več kakor 2 gold. avstrijskiga denarja, pa ne plača veliko več kakor 1 gold. na Avstrijskim. — Indijanci niso bili deržavljeni Amerike, zdej bodo pa tudi oni tem postavam podverženi, kakor vsi deržavljeni. Indijanci tukej v spodnjim Mišiganu sploh boljši in ložej žive, kakor veliko kmetov na Kranjskim, namreč manj terpé in skerbé in tudi manj stradajo kakor nekteri kmetji na Kranjskim. Skorej so vsi enaki, nobeden ni bogat, pa tudi nobeden silo reven ne. Perdelujejo tursice in krompirja (kar je njih vsakdanja jed), lové ribe v jezeru, in spomladi narejajo sladkor iz javora (pa je drugačen kakor na Kranjskim). Navertajo namreč javorove drevesa spomladi, preden sneg skopni, potem teče sok iz njih, kteriga v kotle nanašajo, pod kterimi kurijo in dober sladkor napravijo, kteriga sami rabijo in tudi prodajajo. Prodajajo tudi ribe in krompir. Ribe so prav dobre, krompir zdrav in dober. Imajo tudi konje in prešiče in kokoši;

krav se še niso poprijeli; tudi presičev še ne znajo pitati; jeseni jih zakoljejo, nič ne suše mesa, ampak vse hitro pojedó. Veliko jih je posebno v Ameriki, ki zabavljajo čez Indijane, de malo v omiki in kmetijstvu napredujejo. Jez se pa še le čudim, de so v tem kratkim času toliko omikani. Sej se ni 30 let, kar so prvi vero sprejeli. Kar njih kersansko življenje zadeva, ne morem še iz lastne skušnje veliko govoriti, ker jih še premalo poznam. Ker so le v majhnih vaséh, in deleč odločeni od posvetniga blisa in suma, ni te razuzdanosti in samopašnosti med njimi, kakor v mestih; tudi velike tatvine, pretefov, ubojev, pravd ni nič. Tudi pijanci so zelo redki med njimi, in tu je še nar bolj očitna moč naše sv. vere, ker so bili pred kakor neverniki neizrečeno vdani pijanosti. Zdey pa se várujejo žganja, le pokusiti ga imajo za greh. Sicer bi bilo pa zoper zgodovino in vsakdanjo skušnjo, ko bi kdo mislil ali terdil, de so vsi pobožni in popolnoma. Jez imam 4 vasi oskerbovati. Od farne vasi sim že govoril. 3 ure od tukej je spet ena vas s cerkvico (Abitawaiia, angleško: Middle village, Srednja vas), skorej tako velika kakor farna vas. Vsako nedeljo dvakrat masujem, eno nedeljo doma ob 6, in ob 10 v Srednji vasi, drugo pa tam ob 6 in doma ob 10. Včasih jezdim, včasih grem peš, po zimi se pa na sneh vozim, to de po zimi, mislim, bom le vsako drugo nedeljo tje šel. Pót je lepa. Hribov v teh krajih ni nič. Druga vas je na nekim otoku; če je dober veter, se pride v petih urah tje, včasih se pa tudi celi dan potrebuje, ali pa se še ne pride, če je nasprotin veter. Tje bom hodil po navadi le po trikrat v letu in bom ostal 14 dni ali 3 tedne vselej, kakor je gosp. Mrak navadno delal. Še delj od tam unstran jezera na suhim je 4. vas, pa skorej ni nobeniga Indijana več tam; nekaj jih je sim k nam se preselilo, nekaj pa drugam, veliko jih je pa pred 5 leti za kozami pomerlo. Morebiti ne bo treba dolgo več tje hoditi. Gosp. Mrak je sel navadno dvakrat v letu tje. Nevernikov je prav malo, v domači vasi je samo ena terdovratnica, ki se nikakor ne vda; v Srednji vasi so 3, ki so se le letas pršli; ena se je že oglasila, de hoče kersena biti.

Moje stanovanje je dosti prijetno, je lesena pa čedna hišica s 3 sobami; v eni stanuje učitelj, v eni jez, eno imam pa za ptujce, če ravno kdo pride. Precej iz sobe stopim v žagrad (sakristijo), in potem v cerkev; to je kej perpravno in prijetno, tako blizo sv. Rešnje Telo imeti. Imam tudi precej velik vert, na katerim bom pridelal krompirja, nekaj zelja, pese in korenja. Indijanci tudi dajo spomladi sladkora, jeseni tursice, in večkrat kako ribo, tudi vse zastonj storč, pripeljejo in nasekajo derv, samo kuharico moram placevati. Kraj je prav zdrav in še precej prijeten; na jezeru vidim večkrat ladije in parobrode. Zima je dolga in merzla. 4. dec. je bilo že 10°; — o božiču je bilo pa spet prijetno, de sim nekatere dni celo zunej na solncu bral in se sprehajal. Nar hujši mráz je bil 6. febr. 23°; 21. susca je 12 let star fant na ledu zmerznil; 1. apr. je bilo še 10°. Pa manj terpim tukaj mraza, kakor marsikteri duhovni na Kranjskim, ker mi ni treba nikamor iti kakor v Srednjo vas, pa se dobro oblečem in na sneh sedim, in ni nič sile. Derv imamo zadosti; tudi v cerkvah je peč, in jo tako včasí zakurijo, de bi za-se v svoji izbi ne hotel tako vroče imeti. Zima je tudi skozi in skozi suha, nobene megle; kadar

snež gre, pa hudo mede, pod streho je polno snega; urno ga moramo odnašati, če hočemo, de nam od stropa v stanico ne kaplje. — Moja farna vas se imenuje Anamiewatigoin, angleško: Cross-Village, francosko: La Croix (Krizna vas). Kar je g. Mrak odšel, govorim tukej samo indijansko, in z učiteljem angleško. Precej sim se že naučil jezika, hvala Bogu! že zamorem spovedovati in včasih pridigovati, včasih pa samo berem, se vé de še ne govorim gladko; angleško znam bolje, pa tudi še ne dobro; francoskiga pa nič veliko več, kakor sim na Kranjskim znal, tukej tega ne potrebujem; pa se vendar mislim tudi tega učiti, če mi Bog zdravje dá, potem ko bom indijansko bolj znal. Včasí bom morebiti potreboval tudi tega jezika, posebno ko bi kam drugam šel. Moj bližnji sosed je 7 ur od tukej proti jugu v vasi Wikwedons, angleško: Little Traverse; pri vas je bolj znano ime Arbre Croche, pa to je ime vse okolice. Tam je veči in lepsi cerkev, kakor tukej, s čednim zvonikam, tukej ga ni; tukajšni Indijani so vse sami naredili, niso imeli ptuje pomoči. V Krivim Drevesu v cerkvi nad altarjem je še tista podoba „Jezus v tempeljnu med učeniki“, ktero smo imeli nekdey v Ljubljani v šolski kapeli, in smo jo potlej g. Pirc-u poslali; je še čedna. Lahko si misliš, kakosne čutila sim imel, ko sim jo pogledoval in se svojih mladih let spominjal. Tje se zamore peš priti, ali pa na konji, ali pa v čelnu na jezeru; po zimi pa na sneh. Sni imajo še precej čedne; vozov pa še nič ne, samo za domače dela imajo nekatere z 2 kolesama. Tam je zdey duhoven gosp. Janez Steinhauser, ki je lani z nami iz Evrope prisel, rojen je v Švajci v kantonu „Graubünden“. Proti severu od tukej je Makinak, terg na nekim otoku; tam so Irci, Francozi in le nekatere Amerikanci, in prav redki Indijanci; tam kupujemo vse, kar je treba, pa je neizrečeno drago. Če je prav dober veter, se pride v 5 ali 6 urah tje, pa se tudi dostikrat primeri, de se še v enim dnevu ne pride, in je treba na bregu prenočiti; hiš ni nič; imajo pa Indijani šotore sabo. V Makinaku je duhoven g. Jahan, francos. Od tam še bolj proti severu je Saut S. Marie, kjer škof mislijo stanovati. Tam so Amerikanci, Irci in Francozi, tudi še nekej Indijanov zunej terga. Kjer se drugi naselijo, Indijani kmalo pobegnejo; njih navada in natora je drugačna.

To sim pred več časam pisal, in nisim utegnil dokončati. Med tem sim prejel 2 pismi iz Kranjskiga, od gosp. Janeza Vovk-a in gosp. Janeza Volčič-a. Ti nisim v stanu povedati, kako sim bil vesel. Jest nimam te gnade, ktero so svetniki imeli, de bi bil ves v Bogu in na vse na svetu pozabil. Neizrečeno veliko ljubih duš je na Kranjskim, kterih ne morem pozabiti, naj bo Bogu potožena moja slabost, ker ga ne morem ljubiti čez vse in nar bolj. Veliko noviga sim zvedil v teh pismih. Ljubi Bog je spet nekatere duhovne v večnost poklical. Tako sim bil otožen zavoljo te novice, de dva dni kar nič nisim mogel. Posebno žalujem zavolj smerti g. Polc-a; še ranjeiga. g. Klančnik-a nisim pozabil, in že spet je drugi pobožen duhoven, moj nekdanji učenik, umerl. Pri tacih prigodkih še posebno čutim tolažbo naše sv. vere, ker upam, de bom te drage duše spet vidil. Bog mi daj gnado tje priti, kjer večno veselje vživajo. Gosp. Polc je bil zvesti častivec prečiste Device Marije in je serčno želel, de bi vsi kristjani verovali, de je brez madeža spočeta, in — nekaj dni po presreč-

nim 8. decembru 1854 je umrl. Pač je zamogel reči s Simeonom: *Nunc dimittis.* —

Kogar Bog po notranjih nagibih opominja v Ameriko iti, bo gotovo neizrečeno dobro delo storil. Tode pred mora imeti zagotovilo od škofa, kamor bi šel, de bo sprejet. V Ameriki je posebno pri Nemcih grozno veliko pomanjkanje duhovnov. V škofiji „Milwaukee“, kjer so nemški škof gosp. Henni, bi 60 duhovnov potrebovali, ko bi prišli.

Vse prijatle in znance priserčno pozdravim in se jim v njih pobožno molitev priporočim. Z Bogam!
Lorenc Lavtižar.

Ne odlašaj na jutri!

Neki rokodelski fant je bil pred nekoliko mesci pervikrat pri sv. Obhajilu. Takrat je bil prav za terdno sklenil in je rekel: „*Ko bi me kterikrat nesreča obšla, de bi v smertni greh padel, bom še tisti dan k spovedi šel, prejden spat grem.*“ Ta nesreča se mu je res enkrat primerila, de je na Boga pozabil in v hud greh padel. Deleč je imel do duhovniga pastirja, in je od konca sam pri sebi rekel: „*Čez nekatere dni bom k spovedi šel.*“ Spomni se pa svoje obljube, in nekaj mu pravi: „*Stori, kar si obljubil; pojdi k spovedi.*“

Še se mudi. V ti znotranji vojski poklekne in moli *česenasimarijo*, de bi mu Bog dal spoznati, kar je njegova volja. Molitev pa je ključ, ki nebesa odpre.

Mladeneč urno vstane in se na pot poda. Nazaj gredč sreča neko gospó, ki ga vpraša, od kod de gre? Vse ji pové z veselim obrazom in reče, de bo zdaj mirno spal, ker je prijaznost z ljubim Bogam vnovič zadobil.

Mati tega fanta je imela navado, ga ob nedeljah delj kakor druge dni spati pustiti. Pokliče ga torej še le ob sedmih in poterka na vrata njegove kamrice. Ali, preteče četert ure in Pavleta še ni. Mati vnovič zakliče, in ker ni odgovora, nekoliko nejevoljna v kamrico stopi, rekoč: „*No zaspance! že skorej bo pol osmih; ali te ni sram?*—

Zdaj gre bližej k fantu, pa je le pri miru: . . . ga prime za roko, — roka je oterpnjena. . . . Prestrašena ga v obraz pogleda, zavpije in omedlevši na tla pade, ker otrok je bil mertev in že merzel! — Blagor njemu, de ni odlašal, tudi za en sam dan ne! (Pius-Kalend. 1855.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Dolenje Vasi pri Ribnici, 18. listopada J. Jereb. — Kolera, neusmiljena morivka, ktera je letas toliko revnih in bogatih, starih in mladih v večnost poslala, in toliko sirot storila, ktere zdaj na grobčh svojih ranjeh mile solzé točijo, je tudi nas obiskala. Začela se je 16. mal. serp. in je terpela do 12. kimovca. Nar huje je razgrajala poslednje dni maliga serpana in perve dni večiciga serpana. Koliko de jih je bilo v naši fari za kolero zbolelo, ne morem na tanko povedati; v domači vasi skorej ni hiše, ktera bi kolere prav nič ne bila občutila. Pomerlo pa jih je za to strašno boleznijo 66, veči del odraslih. Obilno število za našo farno!

Četerti dan mesca kimovca so bili k nam prišli prevzvišeni gospod deželni poglavar grof Gustav Chorinsky. Akoravno je bilo slabo in deževno vreme, so vender blagoserčni gospod poglavar z našim gospod fajmoštram J. Ciglerjem obiskali vse bolnike, ter so se z njimi prav prijazno in ljubeznjivo pogovarjali in njih žalostne serca s kersanskimi tolažili razveseljevali. Še

v mertvašnico, ki je bila polna merličev, so šli in v nji vae natanko ogledali. Poskerbeli so tudi blagi gospod, de so bolniki vsaki dan tolikanj potrebne mesne juhe dobivali. Po njih odhodu so kmetje skerbno popraševali, kdo de so ta prijazni, zgovorni in usmiljeni gospod; in ko so zvedili, de so naš prevzvišeni gospod poglavar, se niso mogli dosti nacuditi nad njih veliko ponižnostjo ino prijaznostjo; rekli so: Bog nam ohrani še veliko let tako dobriga, usmiljeniga in za nas tolikanj skerbniiga očeta!

Iz Gorenskiga 19. listopada. Danes je za našo Železnisko šolo in tudi farno žalosten dan. Zročili smo namreč materi černej zemlji truplo občno spoštovaniga rajniga učenika gosp. Jakopa Demšer-ja, ki je predsmočnim po dolgi in hudi boleznij v 60. letu svoje starosti mirno zaspal v Gospodu. Bil je rajni tukajšinj rojak, in je učil v naši šoli skoz ves čas njeniga obstan-ka, celih 40 let s toliko marljivostjo in pridam, kakor se koli na deželi od učenika pričakovati zamore. Reči se smé, de njegovo veselje je bilo le v šoli, za ktero je bil ves vnet in jo je oskerboval tudi zadnje dve leti. desiravno je že zlo bolehal, vedno z enakim veseljem, in k čimur ga ni gnala dobra plača — kratko mal ne — ampak edino le poklic in ljubezen do svojiga stanú in do mladine. Še zadnje dni je pogosto od šole govoril in večkrat želje izustil: o, de bi le kmalo zopet v šolo mogel!

Pokopali smo ga častitljivo, kakor se za taciga moža spodobi. Mladost nedeljske in delavniške šole, fantje in dekleta, so šli parama pred trugo, vsi z gorrecimi svečicami, de bi posvetili svojimu ljubimu učeniku po zadnji poti — k grobu. Poleg truge so svetili z vošenimi svečami 4 nedeljski solarji, za tajisto pak so sledili zlo vsi Železniski farmani in tudi mnogo stranskih ljudi obojiga spola. Med černo sv. mašo, ktero so naš visokočastiti gospod fajmošter peli, je ležalo truplo rajniga učenika sredi cerkve, na koro pa se je pela zdravcu družih tudi pesmica, ki se z naslednjo molitvico končá:

Ljub! Oče nebeski!
Ozri se na nas,
In sliši molitev,
Ki prosimo na glas:
Daj rajnu učeniku
Svet pokoj, svet mir;
Dusico v raj pelji,
Nebeski pastir!

Po dokončani sv. maši je bilo truplo učnikovo na stran njegoviga ranjiga očeta pokopano, na njegovi gomili pa izrecimo vsi njegovi nekdanji učenci in znanci iz dna duše naslednjo molitvico: Počivajte, blagi učenik, po vročim dnevu truda, mirno v hladnim naročji černe zemlje, dokler nas vsih enkrat glas trombe ne pokliče iz grobov; dušo pa, ako v kraji očiševanja še kaj terpi, oprosti, o milostni Sodnik! in vzemi jo v kraljestvo izvoljenih, de te z njimi vred vživa, ljubi, hvali, moli — vekomaj! Amen. J. I.

Iz Goriškiga. Pri skušniji za veroznanstvo na Goriškim spodnjim gimnaziji so bile naslednje vprašanja dane: 1. Kakošno učilo (metodo) naj ima veroznanski učenik na spodnjim gimnaziji? 2. Naj se izdela govor za učence spodnjiga gimnazija iz evangelija 5. nedelje po razglašenji: „*Sejavce je šel seme sejat.*“ 3. Kako naj veroznanski učenik preslabimu čutilu za veljavo v cerkvi, deržavi in deržini pri bolj odraseni mladosti nasproti dela?

V Norim gradu 3. grud. — *Bog širi Arona in njegove sinove!* — Imel je neki oče dva sina v Ljubljani v šoli, skerbni kmetiški oče je imel lepo navado večkrat pri gospodih nčenikih popraševati, kako se sinova obnašata, posebno je rad sel k gospodu kate-

ketu J. G., dobriža sveta zavolj svojih sinov iskat. Visoko spoštovani gosp. kateket, iz namena, skerbniemu pa ne ravno premožnemu očetu pomagati, pridejo enkrat k gospodinji, kjer sta imenovana sina stanovala, in pustijo nekoliko denarja v pomoč k letnemu plačilu za stanovanje, ter gospodinji oestro prepovedó praviti, od kod je ta pomoč prišla. Se vé, de se je dobronik kmalo zvedil. Kaj ne? to je blag mož! Zatorej s hvaležnim srcem ponovi zdravico nove maše v Velesovim eden od imenovanih sinov, zdaj duhoven: *Bog štíti Arona in njegove sinove!*

V Bernu na Moravskem ste bile 4. listop. dve sestri, gospodični Klara in Rozina Schaffer, rojeni v Bernu na Švajcarskim, iz krivoverstva v katoliško cerkev sprejeti. Kumoval je prevzvišeni c. k. namestnik grof Lažanski s svojo hčerjo.

Iz Rima 4. listopada je prišel v Rim grof Kiselev, novi ruski poslanec pri papeževim dvoru, ter je poslaniške opravila prevzel. Govori se tudi, de car Aleksander misli s papežem pogodbo skleniti. (Z. L.)

Rusovsko. Katoliška cerkev na Rusovakim je zgubila svojiga metropolita vsih katolicánov v Rusovskim cesarstvu, Ignacija Holovinskiga, ki je bil ob enim Mohilevski vikári škof.

Zastran „konkordata“ pravijo „Tir. Bl.“, de mora kaj dobriža biti, to se iz tega vidi, ker protestanški in angleški listi zoper njega vpijejo.

Milli darovi.

Za afrikanski mision.

J. P. 50 gold. v srebru. — Iz Cerknice 24 kr.

Za družbo Jezusoviga detinstva.

Iz Kranjske Gore 2 gold. 20 krajc.

Pogovori z gg. dopisovarci.

G.—k v K: Za to okolišino bi moglo kaj klasičkiga biti, sicer si ne upamo; vse drugo po naročilu. — G. P: bo vse preskerbljeno; ravno tako g. W. — G. K. v B: Govornik smo že poslali. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gosp. Blaž Pogačnik, duhoven na Skarucini, so 27. listopada v 50. letu svoje starosti umrli. Naj v miru počivajo!

V Lavantinski škofii. Gosp. fajmošter Andrej Aliančić so duhovni svetovavec imenovani. — Breška mestna fara je podeljena gosp. Fr. Otorepc-u. Pameška fara gosp. Tom. Rozanc-u. Selska lokalija gosp. Fl. Klajnc-tu. Loranška lokalija gosp. Mat. Piršu. Sentjurska lokalija gosp. Mat. Lerh-u. — Za namestnike so poslani: gosp. Ant. Žoher v Sent-Il, gosp. Jož. Lah v Djekšo, gosp. Jern. Čocej k sv. Petru pri Vašnjah. — Za kaplane so poslani: gosp. Jož. Jevej v Smarjo, g. Jož. Katič v Laporje, g. Juri Tofant k sv. Jurju pod Taborem, gosp. Mih. Kleinšek v Stari Terg, g. Karol Partl k sv. Lenartu, gosp. Ant. Oswald v Djekšo, gosp. Greg. Kokalj v Klošter. —

Naročevanje

na

„Z E O D N J O D A N I C O“.

Naš domači cerkveni list, Danica, vedno bolj in bolj med ljudstvo sega, cigar koristi je namenjen, in bo tudi dalje izhajal, kakor dosihmal.

Po dovoljenji Njih milosti, visokočastitiga, prevzvišeniga gospoda našiga škofa in kneza, pa bo Danica dobila tudi prilogo, ki bo zlasti za častito duhovstvo in šolstvo posebne imenitnosti. Ta priloga bo oglasnik škofjskih službinih naznanil v izvirnim jeziku do častitiga duhovstva in šolstva, in sicer tistih reči, ki se po dekanatih razglasujejo in po dekanških postih razširjajo. S to modro naredbo Njih milosti prevzvišeniga gospoda škofa bo slehern naznanila vselej kar naglo v roke dobil, jih za-se ohranil ter marsikterim neprilikam odšel. Naročnina pa bo zavoljo tega tako malo povikšana, de je komej imena vredno, in sicer:

za celo leto:

Danica z oglasnikom velja v tiskarnici	2 gold. 40 kr.
„ „ „ „ po pošti	3 „ 20 „
Danica sama v tiskarnici	2 „ — „
„ „ „ „ po pošti	2 „ 40 „

za pol leta:

Danica z oglasnikom velja v tiskarnici	1 gold. 20 kr.
„ „ „ „ po pošti	1 „ 40 „
Danica sama v tiskarnici	1 „ — „
„ „ „ „ po pošti	1 „ 20 „

Prosimo častite naročnike in vse, kateri se želé ali eniga ali obojiga vdeleževati, de naj založništvu do časa primerno naročnino pošljejo.

Vredništvo in založništvo.